

[Stær Johansen.]

et indtryk af dem og for at kunne sammenligne, og jeg kan ikke sige, at jeg kan se, man overhovedet kommer ned på ringere kvaliteter, end det danske fjernsyn har. Jeg vil endda sige, at det tyske fjernsyn synes jeg på mange måder leverer udsendelser af høj kvalitet, vel også fordi man dér har flere muligheder, fordi det er et stort land, og flere penge; man må erkende, at der findes dér udsendelser, som jeg også har hørt meget fremragende intellektuelle sige om, at de er af meget høj standard.

Hr. Albertsen var jo inde på det, og jeg kan næsten sige, han holdt en tale, som fik én til at mindes Labourpartiet i England, da de i 1954 bekæmpede loven om det kommercielle fjernsyn og det frie fjernsyn i England. Men det var jo en stilling, man ikke turde opretholde, for da 10 år var gået og man skulle have fornyet loven, ja, så udtalte ordføreren, Roy Mason, at 10 års virksomhed har bevist dette programs værdi, og det er vor opfattelse, at dets eksistens har virket ansporende på BBC og givet os et større valg mellem forskellige programmer. Det var altså den ændring, som det engelske arbejderparti var kommet til, i hele opfattelsen over for det kommercielle fjernsyn, at man tværtimod understregede dets værdi, og derfor gik det, så vidt jeg ved, helt enstemmigt igennem det engelske parlament; dér var man altså i stand til at stemme for loven, således at den nu er forlænget til 1976, og jeg tror slet ikke, den bliver ændret.

Vi har jo tilmed set, at man nu foretager en yderligere decentralisering af radioen i England og fører den over på visse private hænder særlig på lokalområdet; det er en udvikling, som bygger på de erfaringer, man har haft med fjernsynet, og som i dag, så vidt jeg forstår, har begge de store partier i England bag sig, altså en erfaring, som jeg også håber hr. Albertsen vil tage til sig. Det kan jo være, når vi drøfter det om nogle år — og jeg håber, at dette forslag ved hjælp af befolkningen kan tvinges igennem — at resultatet så måske kan blive, at hr. Albertsen på samme måde som Labour i dag anbefaler det kommercielle fjernsyn.

Videre vil jeg gerne sige, at det afgørende for os er for det første, at hvis vi overhovedet inden for vor levetid skal have mulighed

for at få en ny kanal, så tror jeg overhovedet ikke, der er andre muligheder for finansiering end gennem reklamefjernsyn; og det må jo erkendes, at man i udlandet i hvert fald ikke har haft skuffelser med det, det er kun et postulat, at man har det, og som jeg sagde før, er det vidt forskellige vurderinger, der fremkommer.

Vi har fra forslagsstillernes side aldrig drømt om at nedlægge det statslige tv, lige så lidt som de ville gøre det i England, vi mener bare, at der skal være en valgmulighed for befolkningen. Jeg ved ikke, om kulturministeren ingen tillid har til befolkningen og ikke mener, de skal have lov til at vælge; vi vil bare have, at de skal kunne vælge imellem forskellige programmer. Det kan da godt være, at man så måske vælger lidt af det populære, men det afgørende må dog være, at man får lov til at vælge; det er jo det, at der findes valgmuligheder i alle livets forhold, fra det politiske til det merkantile, som i et frit samfund i virkeligheden er demokratiets hele grundlag.

Det mærkelige er jo, hvis man begynder at tale om kvalitet, at man netop i radioen, som jeg synes er væsentlig bedre end vor tv-afdeling, har været i stand til netop gennem 3 programmer at skabe muligheder for alle synspunkter og for alle, også de mindre, særinteresser, så alle kan følge med og man, om jeg så må sige, sender for alle.

Vi har jo program 1, der er en mellemudsendelse, hvor der findes både megen underholdning og også en del kulturelt stof, vi har program 2, som er meget kulturelt præget og vel nok kun har, som der står i radio-kommissionens betænkning, en meget lille lytterskare, men som selvfølgelig også har sin værdi, og vi har program 3, som er programmet med den lidt mere muntre underholdning og også det, der lyttes mest til; vi har jo også forstået, at både kommissionen og radiatorådet nu har tilsluttet sig, at det kommer til at køre mange flere timer i døgnet, end det tidligere har gjort.

Jeg vil slutte, for det er lidt svært, når tiden er så kort, med at sige, at netop bekymringerne for pressen kan jeg dele, men jeg minder om, at da England fik sit kommercielle fjernsyn, steg annoncemængden med 35 pct. de første tre år, at Finland først fik en nedgang, men nu har status quo, ja, endda en vis fremgang, og at i Holland har